

Sygn. akt VIII C 563/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

16 grudnia 2016

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Aleksandra Klepacz

po rozpoznaniu na rozprawie 02 grudnia 2016 we W.

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko G. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej G. M. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 7.700,48 zł (siedem tysięcy siedemset złotych czterdzieści osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od:

- kwoty 6.278,53 zł od 01 grudnia 2013 do dnia zapłaty,

- kwoty 1.421,95 zł od 28 lipca 2014 do dnia zapłaty,

z tym, że zobowiązanie to jest solidarne z A. M. (1) i K. M. (1), co do których w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VII. Wydziale Cywilnym został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 01 sierpnia 2014 w sprawie o sygnaturze akt VII Nc 4756/14;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanej G. M. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 1.080 zł tytułem kosztów procesu;

IV. zasądza od strony powodowej Gminy W. na rzecz pozwanej G. M. kwotę 1.771,20 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu;

V. przyznaje adwokat K. W. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 1.180,80 zł tytułem brakującej części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej G. M. z urzędu.

Sygn. akt VIII C 563/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 28 lipca 2014 strona powodowa Gmina W., reprezentowana przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., wniosła o nakazanie pozwanym G. M., A. M. (1) oraz K. M. (1) zapłatę solidarnie kwoty 19.233,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 14.106,04 zł od 01 grudnia 2013 do dnia zapłaty oraz od kwoty 5.127,62 zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa podała, że 24 kwietnia 1995 zawarła z pozwanymi K. M. (1) oraz G. M. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) we W.. W lokalu tym mieszka i jest zameldowana także pozwana A. M. (1). Strona powodowa wyjaśniła, że zgodnie z zawartą umową najmu pozwani są zobowiązani do uiszczania na rzecz strony powodowej czynszu najmu oraz opłat za

media w formie miesięcznych zaliczek w wysokości określonej przez wynajmującego. Gmina W. wskazała, że pozwani zaprzestali uiszczać należności na jej rzecz, a 28 lipca 2009 oraz 24 marca 2014 złożyli wnioski o udzielenie im ulgi w spłacie zadłużenia. Strona powodowa wyjaśniła, że ze względu na nieuzupełnienie przez pozwanych dokumentów wnioski te nie zostały rozpatrzone. Strona powodowa wskazała, że zadłużenie pozwanych z tytułu czynszu najmu oraz opłat za media za okres od 01 stycznia 2009 do 30 listopada 2013 wynosi 19.233,66 zł oraz, że 06 marca 2014 wezwała pozwanych do zapłaty zaległych kwot, jednakże okazały się one bezskuteczne (k.3-34).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VII. Wydziale Cywilny, nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym 01 sierpnia 2014, uwzględnił żądanie pozwu w całości (sygn. akt VII Nc 4756/14) (k. 38).

W sprzeciwie wywiedzionym przez pełnomocnika z urzędu pozwana G. M. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika z urzędu w kwocie 2.400 zł powiększonej o należny podatek VAT w stawce 23 %. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia należności strony powodowej, obejmujących okres od 01 stycznia 2009 do 27 lipca 2011 oraz zarzut braku właściwej reprezentacji po stronie powodowej. Pozwana wskazała, że do świadczeń o charakterze okresowym, a więc także do należności strony powodowej zastosowanie znajduje 3-letni termin przedawnienia. Ponadto podała, że strona powodowa nie była należycie reprezentowana w niniejszym postępowaniu, ponieważ zarząd spółki reprezentującej stronę powodową jest dwuosobowy, więc oświadczenia w jej imieniu powinien składać prezes zarządu wraz z wiceprezesem bądź prezes zarządu z prokurentem. Skoro pozew o zapłatę został podpisany jedynie przez prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., to czynność ta jest bezskuteczna. Niezależnie od powyższego, pozwana zakwestionowała również wyliczenia dokonane przez stronę powodową, twierdząc, że nie zostały one przygotowane w sposób prawidłowy. Zgodnie bowiem z postanowieniami łączącej pozwaną i stronę powodową umowy, kwota czynszu stanowi iloczyn stawki bazowej i powierzchni użytkowej lokalu (...) m². Ponadto, stawka bazowa ulega obniżeniu o 10 % z powodu posiadania przez lokal mieszkalny ciemnej kuchni. Pozwana zarzuciła także, że stawka bazowa czynszu jest niezgodna z zarządzeniami Prezydenta W., zgodnie z którymi stawki te wynosiły: 5,33 zł za 1 m² w okresie od 28 lipca 2011 do 30 września 2011 w oparciu o zarządzenie z 27 lutego 2009; 6,13 zł za 1 m² w okresie od 01 października 2011 do 30 września 2012 w oparciu o zarządzenie z 28 kwietnia 2011 oraz 6,90 zł za 1 m² w okresie od 01 października 2012 do 30 listopada 2013 w oparciu o zarządzenie z 28 kwietnia 2011. W związku z powyższym, według twierdzeń pozwanej, czynsz z uwzględnieniem obniżenia stawki bazowej o 10 % powinien wynosić:

- w okresie od 28 lipca 2001 do 30 września 2011 - 272,32 zł,
- w okresie od 01 października 2011 do 30 września 2012 – 313,20 zł,
- w okresie od 1 października 2012 do 30 listopada 2013 – 352,54 zł.

Pozwana podniosła, że przy uwzględnieniu jej wyliczeń oraz biorąc pod uwagę opłatę za media w wysokości 47,80 zł miesięcznie należność strony powodowej za okres od 28 lipca 2011 do 30 września 2011 wynosi łącznie 640,24 zł, za okres od 01 października 2011 do 30 września 2012 wynosi łącznie 4.332 zł, natomiast za okres od 01 października 2012 do 30 listopada 2013 wynosi łącznie 5.604,76 zł. Razem wskazane wartości dają kwotę 10.577 zł. Pozwana zarzuciła ponadto, że nie znajduje uzasadnienia dokonanie przez stronę powodową naliczenia w kwocie 12.087,37 zł z tytułu opłat czynszowych oraz mediów, wynikającego z wydruku „należności objętych nakazem zapłaty VII Nc 4756/14”. Wskazała, że z przedmiotowego wydruku wynika, że w okresie od 28 lipca 2011 do 30 listopada 2013 pozwani dokonali opłat czynszowych i opłat za media w wysokości 5.356,44 zł, a dodatkowo, strona powodowa stwierdziła istnienie nadpłat w wyniku rozliczenia zużycia mediów na kwotę 855,59 zł. Zdaniem pozwanej nierozliczona należność nie przenosi kwoty 5.875,34 zł. Dodatkowo pozwana zakwestionowała moc dowodową przedłożonej przez stronę powodową „zweryfikowanej kartoteki finansowej” albowiem strona powodowa nie wykazała umocowania osoby, która ją podpisała do składania w jej imieniu oświadczeń woli (k. 226-237).

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Odnosząc się natomiast do zarzutów i twierdzeń pozwanej podniosła, że pozwana 25 marca 2014 złożyła oświadczenie o stanie majątkowym, które stanowi jednocześnie wniosek o udzielenie ulgi w spłacie powstałego zadłużenia z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego. Tym samym, w ocenie strony powodowej, pozwana dokonała niewłaściwego uznania długu, które spowodowało przerwanie biegu przedawnienia dochodzonych przez stronę powodową roszczeń. Według strony powodowej zarzut przedawnienia nie znajduje zatem uzasadnienia. Strona powodowa podniosła, że pozwana nigdy przedtem nie kwestionowała wysokości swojego zadłużenia, zaś wysokość czynszu najmu była w okresie obowiązywania umowy aktualizowana, o czym pozwana była zawiadamiana. Strona powodowa zarzuciła również, że pozwana nie wykazała, że spełniła świadczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu. Odnosząc się do zarzutu braku właściwej reprezentacji, strona powodowa wyjaśniła, że w dacie składania pozwu zarząd spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. był jednoosobowy, a więc uprawnionym do jej reprezentowania był samodzielnie działający prezes zarządu (k. 250-251).

Postanowieniem z 01 kwietnia 2016, wobec uprawomocnienia się nakazu zapłaty co do pozwanych A. M. (2) i K. M. (1), orzeczeniu została nadana klauzula wykonalności (k. 240).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

24 kwietnia 1995 strona powodowa zawarła z pozwanymi G. M. i K. M. (2) na czas nieoznaczony umowę najmu samodzielnego lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) we W.. Powierzchnia lokalu mieszkalnego wynosi 56,77 m². Z tytułu umowy najmu najemcy zobowiązali się płacić czynsz regulowany według stawki 0,48 zł za m² powierzchni użytkowej, płatny do 10-go dnia każdego miesiąca (§ 5 ust. 1 i 2 umowy). Oprócz czynszu najemcy zobowiązali się do ponoszenia opłat niezależnych od właściciela, tj. opłat za media - wodę, odbiór nieczystości. Opłaty te uiszczane są w formie zaliczek określonych przez wynajmującego w terminie ustalonym dla opłat czynszowych, a pełne rozliczenie nastąpi po odczycie liczników przy uwzględnieniu ilości osób zamieszkałych w lokalu lub przy wykazaniu faktycznych kosztów (§ 6 ust. 2 umowy).

Następnie 06 maja 1998 został zawarty aneks nr (...) do umowy najmu, w którym strony postanowiły o obniżeniu stawki bazowej czynszu o 10 % ze względu na posiadanie przez lokal ciemnej kuchni. Stawkę czynszu określono na kwotę 1,28 zł za 1 m² powierzchni użytkowej lokalu, która wynosi 54,68 m²

[**dowody:** - umowa najmu lokalu mieszkalnego z 24 kwietnia 1995 k. 16-17,

- aneks nr (...) z 06 maja 1998 k. 18]

Wysokość czynszu najmu oraz opłat za media na przestrzeni lat w okresie obowiązywania umowy najmu ulegała zmianie. Pozwana była zawiadamiana na piśmie o zmianie wysokości stawek czynszu. Strona powodowa przesyłała zawiadomienia listami zwykłymi.

[**dowód** przesłuchanie pozwanej G. M. na rozprawie 02.12.2016, protokół elektroniczny, k. 274]

28 lipca 2009 pozwana A. M. (1) złożyła wniosek o umorzenie należności przysługującej stronie powodowej.

[**dowód** wniosek pozwanej A. M. (1) z 28 lipca 2009 k. 27-30]

Na 30 listopada 2013 zadłużenie pozwanych z tytułu czynszu najmu i opłat za media wynosiło 14.106,04 zł tytułem należności głównej oraz 5.127,62 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie skapitalizowanych na 30 listopada 2013.

Natomiast zaległość za okres od 01 sierpnia 2011 do 30 listopada 2013 wynosi 6.278,53 zł tytułem należności głównej oraz 1.421,95 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie skapitalizowanych na 30 listopada 2013.

[**dowody:** - zweryfikowana kartoteka finansowa media k. 19 - 19v.,

- zweryfikowania kartoteka finansowa czynsz k. 20 - 20v.,

- zweryfikowana kartoteka finansowa opłaty k. 21 - 21v.,

- zweryfikowana kartoteka finansowa opłaty k. 22 - 22v.,

- zestawienie należności i wpłat za okres od 01 sierpnia 2011 do 30 listopada 2013 k. 260]

Strona powodowa, pismem z 06 marca 2014 wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 19.233,66 zł, wskazując, że pozwana obowiązana jest do jej uiszczenia w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

[**dowód** przedsądowe wezwanie do zapłaty pozwanej G. M. z potwierdzeniem odbioru k. 23]

24 marca 2014 pozwana G. M., zapewniona przez pracownika strony powodowej, że jej sytuacja życiowa i majątkowa zapewni umorzenie zaległości przez Prezydenta W., złożyła stronie powodowej pisemne oświadczenie o stanie majątkowym.

[**dowody:** - oświadczenie pozwanej G. M. o stanie majątkowym k. 31-33,

- przesłuchanie pozwanej G. M. na rozprawie 02 grudnia 2016, protokół elektroniczny, k. 274]

Pismem z 02 września 2014 strona powodowa poinformowała pozwaną G. M., że zadłużenie z tytułu korzystania z lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...), zgodnie ze stanem na 01 września 2014, wynosi 34.558,94 zł.

[**dowód** pismo strony powodowej do pozwanej G. M. z 02 września 2014 k. 175]

Pozwana G. M. ma 63 lata, gospodarstwo domowe prowadzi wraz z mężem, który jest niepełnosprawny. Pozwana otrzymuje świadczenie emerytalne w kwocie 1.300 zł, natomiast jej mąż otrzymuje miesięcznie 1.200 zł tytułem renty. Wobec pozwanej nie toczy się obecnie postępowanie egzekucyjne. Pozwana nie otrzymuje pomocy rzeczowej ani finansowej od instytucji publicznych, nie może również liczyć na pomoc finansową bliskich. Pozwana starała się w miarę swoich możliwości uiszczać należności na rzecz strony powodowej. Przez dwa lata uiszczała czynsz w wysokości 500 zł, natomiast w ostatnim czasie wpłaca po 470 zł miesięcznie. Budżet pozwanej obciążają miesięczne wydatki w wysokości 60 zł tytułem opłaty za gaz 60 zł oraz 200 zł tytułem opłaty za prąd.

[**dowód** przesłuchanie pozwanej G. M. na rozprawie 02 grudnia 2016, protokół elektroniczny k. 274]

(...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., według stanu na 07 stycznia 2016, posiadała dwuosobowy zarząd, którego prezesem była M. B., natomiast Wiceprezesem J. Z.. Natomiast według stanu na 06 listopada 2015 zarząd spółki był jednoosobowy.

[**dowody:** - wydruk z Centralnej Informacji KRS wg stanu na 07.01.2016 k. 231- 234 verte,

- odpis KRS wg stanu na 06.11.2015 k. 256-259].

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Bezsporne w sprawie było, iż strona powodowa Gmina W. reprezentowana przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz G. M. związani byli umową najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...).

Strona powodowa podnosiła, że pozwana zaprzestała uiszczania opłat związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu mieszkalnego tj. czynszu oraz opłat za media, a ponadto, że pozwana dokonała uznania długu, jaki posiadała wobec Gminy W., poprzez złożenie oświadczenia o stanie majątkowym.

Pozwana zarzucała przedawnienie dochodzonego przez stronę powodową roszczenia co do należności, które stały się wymagalne na 3 lata przed wniesieniem pozwu, tj. do 28 lipca 2011, nieprawidłowe wyliczenie należności tytułem czynszu i mediów oraz brak właściwej reprezentacji strony powodowej w chwili inicjowania postępowania.

W pierwszej kolejności rozstrzygnąć należało czy strona powodowa, inicjując niniejsze postępowanie, była należycie reprezentowana, a co za tym idzie, czy podejmowane przez nią czynności procesowe wywierały skutek względem pozwanej. Wprawdzie zgodnie z wydrukiem z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego na 01 stycznia 2016 (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. posiadały zarząd dwuosobowy, jednakże w okresie wnoszenia pozwu przez stronę powodową zarząd spółki był jednoosobowy. Strona powodowa, po podniesieniu przez pozwaną zarzutu nieprawidłowej reprezentacji, przedłożyła odpis KRS, z którego wynika, że wcześniej zarząd spółki składał się jedynie z jej prezesa. Pozew przeciwko G. M. mógł być więc podpisany samodzielnie przez prezesa zarządu i wywoływał skutki w sferze prawa procesowego.

W dalszej kolejności rozstrzygnięciu podlegały pozostałe zarzuty podnoszone przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jednym z nich był zarzut przedawnienia roszczenia, dochodzonego przez stronę powodową, który w ocenie Sądu zasługiwał na uwzględnienie i z tego powodu powództwo w części, tj. co do należności, które stały się wymagalne po 28 lipca 2011, należało oddalić.

Jak stanowi art. 117 k.c., roszczenia majątkowe co do zasady ulegają przedawnieniu, co oznacza, że po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. W konsekwencji, jeżeli dłużnik skorzysta z przysługującego mu prawa podmiotowego i podniesie zarzut przedawnienia sąd jest zobligowany oddalić powództwo uprawnionego. Roszczenie nie gaśnie, nadal jest uznawane za prawnie istniejące, jednakże wyłączona zostaje możliwość jego przymusowego zrealizowania.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W związku z tym, iż przepisy regulujące umowę najmu nie wprowadzają szczególnego terminu przedawnienia dla roszczeń wynajmującego, do roszczeń strony powodowej zastosowanie znajdzie wskazany wyżej przepis. Niewątpliwie zaś roszczenie o zapłatę czynszu najmu jest roszczeniem okresowym, w związku z czym podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia. Przepisy nie zawierają szczególnych regulacji dotyczących terminu przedawnienia roszczeń z tytułu opłat za media. Sąd zważył jednak, że strony w § 6 ust. 2 umowy najmu z 24 kwietnia 1995 ustaliły, iż opłaty te Najemca będzie uiszczać w formie zaliczek, określonych przez Wynajmującego w terminie ustalonym dla opłaty czynszowych (tj. zgodnie z § 5 ust. 2 będą one płatne miesięcznie). Tym samym, świadczenia tytułem opłat za media, przybrały postać świadczeń okresowych, zatem i do nich zastosowanie znajdują przepisy przewidujące 3-letni termin przedawnienia roszczeń.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wskazać należy, iż roszczenie staje się wymagalne z nadejściem momentu, w którym świadczenie ma być spełnione. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania.

Jak wynika z umowy najmu lokalu z dnia 24 kwietnia 1995, czynsz najmu oraz pozostałe opłaty winny być płacone miesięcznie w terminie do dnia 10 każdego miesiąca. Z upływem dnia określonego jako termin płatności rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia roszczeń. Mając na uwadze, iż strona powodowa wniosła pozew do Sądu 28 lipca 2014, należało uznać, że należności strony powodowej, które stały się wymagalne wcześniej niż 3 lata przed zainicjowaniem postępowania, tj. przed 28 lipca 2011 uległy przedawnieniu. Z zestawienia należności tytułem czynszu

i mediów za okres od 01 sierpnia 2011 do 30 listopada 2013 przedłożonego przez stronę powodową (k. 260) wynika natomiast, że zadłużenie pozwanej za ten okres wynosi 6.278,53 zł tytułem należności głównej oraz 1.421,95 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie.

Jednocześnie, wbrew stanowisku strony powodowej, nie nastąpiło żadne zdarzenie, skutkujące przerwaniem bądź zawieszeniem biegu przedawnienia. Strona powodowa wywodziła, że skutki takie wywarło oświadczenie majątkowe złożone przez G. M. 24 marca 2014, które miało być jednoznaczne ze złożeniem wniosku o umorzenie zaległości. Oświadczenie pozwanej z 24 marca 2014 nie zawiera jednak w swej treści jakiegokolwiek elementu oświadczenia pozwanej o jej wiedzy co do istnienia i wysokości zadłużenia, ani co do woli jego zapłaty bądź wniosku o jego umorzenie. Twierdzenia, co do tego, że oświadczenie to nosi cechy uznania długu, chociażby niewłaściwego, były więc zbyt daleko idące i nieuprawnione.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że pozwana G. M. w sposób skuteczny podniosła zarzut przedawnienia należności strony powodowej. W związku z tym, że świadczeniem okresowym są również odsetki, uznać należało, że przedawnieniu uległy nie tylko należności główne wymienione w pozwie, lecz także odsetki za opóźnienie w zapłacie poszczególnych kwot z tytułu najmu i opłat za media. Rozważania te odnoszą się także do roszczenia strony powodowej z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie, których kapitalizacji dokonała na 30 listopada 2013.

W wyroku z 09 czerwca 2005, III CK 619/04, Sąd Najwyższy wskazał, że odsetki za opóźnienie traktować należy jako świadczenie okresowe w rozumieniu art. 118 k.c., a z upływem trzyletniego terminu przedawnienia, w tym przepisie ustanowionego, przedawniają się wszystkie roszczenia o odsetki za opóźnienie, zarówno wykazujące związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i związku takiego nie wykazujące. Z kolei w wyroku z 24 maja 2005, V CK 655/04, LEX nr 152449, Sąd Najwyższy wskazał, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Pozwana, niezależnie od zarzutu przedawnienia części roszczeń strony powodowej, wskazywała na nieprawidłowe wyliczenie przez nią wysokości należnego czynszu i opłat za media. Jednakże nie wskazała przy tym, na czym błędne wyliczenia strony powodowej miałyby polegać. Pozwana kwestionowała podawaną przez stronę powodową obowiązującą stawkę opłat za media. Zarzut ten nie został jednak przez Sąd uwzględniony. Zasady logiki oraz doświadczenia życiowego każą wnioskować, że opłaty za media ulegają regularnemu zwiększeniu i nie jest możliwe, aby opłaty do których uiszczania pozwana była zobowiązana przed niemal 20 laty nie uległy od tego czasu zmianie.

Ponadto, pozwana zarzucała, że nie była zawiadamiana o zmianie wysokości opłat związanych z korzystaniem z lokalu, tym samym nie może obowiązywać jej ich zwiększona stawka. G. M. wyjaśniła, że zawiadomienia te strona powodowa dokonywała korespondencją w formie listów zwykłych, które były zabierane z jej oddawczej skrzynki pocztowej przez osoby trzecie. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom pozwanej w tym zakresie, albowiem wysokość dokonywanych przez pozwaną wpłat korespondowała z aktualną wysokością opłat. Uznał więc, że pozwana miała wiedzę o aktualizacji wysokości należności związanych z korzystaniem przez nią z lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) we W..

Pozwana zarzucała również, że strona powodowa nie uwzględniła dokonywanych przez nią wpłat, które pomniejszały jej zadłużenie, jednakże i ten zarzut okazał się bezzasadny. Analiza zestawienia zadłużenia pozwanej okazała stwierdzić, że wpłaty dokonane przez pozwaną w kwocie 5.356,44 zł zostały w nim ujęte i odjęte od naliczeń obciążających pozwaną. Korekta uwzględniała również rozliczenia/korekty z tytułu mediów w okresie po 01 sierpnia 2011. Także ten zarzut pozwanej nie zasługiwał więc na uwzględnienie.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd w punkcie I. sentencji orzeczenia zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7.700,48 zł, uwzględniając żądanie pozwu co do zaległości za okres od 01 sierpnia 2011 do 30 listopada 2013, na które składa się kwota 6.278,53 zł należności głównej oraz 1.421,95 zł odsetek ustawowych za opóźnienie skapitalizowanych na 30 listopada 2013.

Uwzględnienie zarzutu przedawnienia, podniesionego przez pozwaną, skutkowało natomiast oddaleniem powództwa w dalszej części, o czym orzeczono w punkcie II. sentencji wyroku.

Orzeczenie o odsetkach od zasądzzonego świadczenia zapadło w oparciu o art. 481 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§1) oraz w oparciu o art. 482 § 1 k.c., zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa (...). Sąd, zgodnie z żądaniem pozwu zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 6.278,53 zł od 01 grudnia 2013 do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.421,95 zł od 28 lipca 2014 (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Jednocześnie, mając na uwadze, że strona powodowa wniosła pozew o zapłatę nie tylko przeciwko pozwanej G. M., ale także przeciwko A. M. (2) i K. M. (1), wobec których wydano prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, Sąd orzekł, że zobowiązanie pozwanej G. M. jest solidarne ze zobowiązaniem A. M. (1) i K. M. (1), wynikającym z prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VII. Cywilny 01 sierpnia 2014 (sygn. akt VII Nc 4756/14).

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w treści art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie Sąd dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości 2.700 zł, na które składały się: 300 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349). Skoro jednak wygrała sprawę w 40 %, zatem pozwana zobowiązana została do zapłaty na jej rzecz 40 % wymienionej kwoty, czyli 1.080 zł (punkt III. sentencji wyroku).

Mając na względzie, iż pozwana była w niniejszym postępowaniu zastępowana przez pełnomocnika z urzędu w osobie adwokat K. W., wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1348) należało powiększyć o stawkę VAT w wysokości 23 %, tj. o kwotę 552 zł i zasądzić z uwzględnieniem wyniku postępowania. Skoro zatem pozwana wygrała proces w 60 %, koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej jej z urzędu winna w tym zakresie ponieść strona powodowa, to jest w wysokości 1.771,20 zł (2.952 zł x 60 %), tak też orzeczono w punkcie IV. sentencji wyroku. Natomiast w pozostałym zakresie, tj. w wysokości 1.180,80 zł (2.952 zł x 40 %), koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu zobowiązany jest ponieść Skarb Państwa, o czym orzeczono w punkcie V. sentencji wyroku.